

Треба рећи да је ЛДП, предвођен Чедомиром Јовановићем, у Скупштину Србије ушао поштено. Након што је 2005. унутарпартијска струја, коју је он предводио, изгубила већинску подршку унутар странке, он ју је напустио, основао ЛДП и на новим изборима ушао у Скупштину Србије. То је све достојно поштовања. Није се борио да постојеће посланике ДС-а придобије и тако заузме скупштинска места, него је окупио донаторе, ишао по Србији, радио и прикупљао симпатизере и гласаче за нову странку. На тај начин, Чеда је своје место у Скупштини заслужио.

Данас је ЛДП нашао своје место у политичком животу Србије, залажући се за аутентичне ставове, чиме је попунио празнину која је претходно постојала. Можда су и превише аутентични, јер за испољавање главних ставова за које се ЛДП бори, тешко да би могао да се пронађе пандан било где у свету. Тешко да постоји још нека држава, у којој лидер неке парламентарне странке исказује вечито незадовољство ама баш свиме што се дешава у тој држави, и успут подржава отцепљење дела те државе.

Осим тога, данашње деловање странке могло би да изгледа помало политички шизофрено. ЛДП осуђује понашање полиције према Албанцима терористима 98, у оквиру својих уставних надлежности и у оквиру исте државе, али подржава бомбардовање и агресију страних сила на независну Либију. Сматра да је Косово реалност, и да Албанци имају право на отцепљење, али да Република Српска треба да се утопи у јединствену Босну. Сматрају да је у Сребреници почињен геноцид, али упорно заобилазе било какво подсећање на злочине у Братунцу и селима око Сребренице. Имају разумевања за терористичке изјаве о „цивилизацијском искорак“ и претње државном врху, али осуђују претње новинарима и сопственој странци. По Јовановићу, загрљаји министара иностраних послова Србије и Русије су „медвеђи“, а политика Русије према Србији „колонијална и понижавајућа“, а не смета му врста загрљаја неких западних држава, и

политика коју су водили према Србији. Исто тако, за Чеду је Србија „крвава и мусава од барута, и таква не може у ЕУ”, док за земље ЕУ вероватно претпоставља да су примери мирољубивости и сарадње.

Као и главни предводници већине значајнијих организација невладиног сектора, и ЛДП се залаже за селективну правду, па тако није могуће чути да се неко од њих залаже или подсећа на неправду која је учињена српском народу или Србији. Није могуће да неко из те странке за свој политички ангажман одабере заштиту свих оних који су страдали у последњим ратовима на Балкану. Па да јавно постави питање који је уставни легитимитет имала словеначка паравојска за заузимање југословенске границе. Или да питају одакле хрватским паравојницима право да нападају и заузимају касарне војске јединствене државе СФРЈ. Или да подсети и нагласе да су једине државе у Европи које су скоро етнички очишћене, Хрватска и Словенија, а не Република Српска. Или да помену нападе албанских терориста на полицију, и на то како су тада ликвидирали и све оне Албанце који су сарађивали са Србијом, да подсети на терористичку окупацију покрајине која се одвијала 1988. Чак и незапамћен злочин са трговином органима, уместо да се осуди, Јовановић помиње само да би се напала „наша политика, која то злоупотребљава”. И, ако је Јовановић већ говорио о настанку једне државе, што се претходно није запитао каква би то творевина била јединствена Босна, уколико се зна на чијој страни су муслимани били у Другом светском рату. И, уколико је Србија изгубила право на Косово (мада не знам шта то уопште значи у овом случају), какво право онда има Хрватска на Истру и Далмацију, или Словенија на бившу италијанску територију?

Лакше је уместо свега тога рећи да је Србија извор свих проблема на Балкану. Само Србија је крива за све. Далеко је лакше ићи низ воду, па изјавити да је Република Српска геноцидна, Косово независно, а СПЦ „мутантска”. Лакше је подржавање позивања на тероризам уколико је уперен према Србији, лакше је рећи да су у Русији медведи, а у Африци људождери, прихватити нову дефиницију геноцида у Босни а подржавати потпуно сулуду и криминалну агресију Сила Алијансе на социјалистичку Либију.

Проблем је што такво википедијско неодговорно вођење површне „поп-политике”, лако наилази на прихватање код неких младих људи, управо зато што су изјаве површне, неоптерећене потребом за предзнањем и већим размишљањем. Таква „турбо политика” у којој је све у фазону Преокрета, и „двеста на сат”, можда одговара у неким врстама уметности, али животном стилу појединаца, баш зато што делују необавезујуће, и зато што лако могу да се понављају. Али државе се не воде „двеста на сат”. Државе се не воде извикивањем пригодних парола, драматуршки прикладних, које би биле добар „сору” у рекламама. Вођење политике није само реклама пред изборе, из жеље да се придобију гласачи. Требало би да постоји и мало осећаја одговорности за ствари које се

изговоре.

Искрено се надам да ЛДП од некога добија новац за такве изјаве. Права је штета да троши ресурсе бесплатно, кад такав многима користи. Због тога би свакако требало да потражи новац, од оних које је неким својим залагањем задужио. Наравно, не тврдим да добија, али се надам да ће ипак плаћен. Јер бих у том случају могао да разумем његово залагање. Али за такве изјаве би свакако требало да се плати. Некако ми не делује у реду изјавити да ће „Срби са Косова да се врате на тракторским приколицама, као из Босне и Херцеговине”, и да то прође потпуно некажњено и ненаграђено. Или понављати да је тзв. Република Косово „реалност”. Реалност је 1917. и 1944. била окупирана Србија. Реалност је 2000. била да је ДОС изгубио на савезним изборима. Или, ако је Јовановићу ближе тако, могло би да се каже да је његова лична реалност 2005. била да је он изгубио од Тадића. Могао је тад да прихвати ту реалност, подвије реп и оде кући да пише драме. Али није то урадио. Због чега би сада од Србије захтевао да она прихвати некакву реалност, коју чак не прихвата ни већина држава на свету? Нисам сигуран да је то у складу са Уставом. То је она књижица коју би господин Јовановић требало да брани, уколико некад дође на неку важну државну функцију.

Та врста говора требало би да буде луксуз, и да се опорезује као луксузно понашање. Па онда ако неки политичар има такве донације да себи може да приушти тај луксуз, нека то слободно ради. Ако његови донатори имају новца и интереса да се такве изјаве појаве, нека тај луксуз и плате. Ако им то не одговара, сами ће скренути пажњу лидерима својих странака, да обрате пажњу на оно што говоре. И проблем решен. По цепу увек највише боли.